هو اللّه المقتدر القيّوم

حرّک یا عبد هذا القلم السّنا علی هذا اللّوح الدّرّیّ البیضآء لیحکی عمّا یغنّ الرّوح فی قلبک من الحان الهویّة فی هذا الجنّة البدیعة علی هذا الدّوحة الصّمدیّة لتستبشر بذلک عباد مکرمون الّذین فیهم غرس شجرة الرّبّانی و اشرقت شمس الصّمدانی و النّور السّبحانی و الظّهور القدمانی و بهم فجّرت عیون الالهیّة و استورقت سدرة العمائیّة و اثمرت ورقة الکافوریّة و منهم استقرّ جوهر الهویّة علی عرش القدم و تغرّد الورقآء فی هیکل المکرّم و طلعت انوار الصّبح من شمس الهویّة فی قمص المفخّم و بهم ظهرت الموجودات و الیهم اعادت و منهم طلعت الممکنات و الیهم رجعت و بهم لبس هیکل الفنآء ردآء البقآء و تثوّب جوهر الفقر قمیص الغنآء و ساذج الذّلّ ثوب الکبریآء

فسبحانک اللّهمّ یا الهی لم ادر ما اذکرک حینئذ اذکرک بما تنطق فی صدری او بما تلهم فی قلبی او اذکرک بما وفیت بعهدک فی حقّی و حقّ عبادک کما وعدت من قبل فی محکم کتابک و متقن آیاتک قلت و قولک الاحلی و وعدک الصّدق فی ملکوت الاعلی یوم یغنی اللّه کلّ من سعته اشهد حینئذ بین یدیک بانّک وفیت بکلّ ما وعدت و ادّیت بکلّ ما حتمت و قضیت کلّما ثبتّ بحیث جعلت کلّ شیئ مکمن غنآئک و معدن افضالک فیما عرّفتهم مناهج امرک و سبل احکامک و جواهر حکمتک و ساذج علمک و معانی آیاتک و کشفت عن وجهک براقع الجلال لیشهدن الکلّ من انوار الجمال فی هیکل ذکرک و قمص عزّک و جوهر علمک و مخزن وحیک و معدن امرک و مکمن نورک حتّی استغنیت به عن دونه و استکفیت به عن کلّ ما سواه و استفرغت به عن کلّ من فی السّموات و الارض بحیث کلّ العباد یطلبون قربک و جوارک و الطّوف فی کعبة ذاتک و الورود فی حرم لقآئک ولکن انّی فوعزّتک ما عرفت بعدک حتّی اطلب قربک و وصالک و ما شهدت فراقک لکی اتمنّی وصلک و لقآئک فما ظنّی بک یا الهی و ما همّ العباد الیک یا محبوبی لانّک کنت قائماً فوق کلّ شیئ و باقیاً علی کلّ شیئ فاسئلک حینئذ بشمس ازلیّتک و انوار عزّ قدس ربوبیّتک بان تجعل هؤلآء من آیات عزّ سلطنتک و من اثمار شجرة فردانیّتک و من اوراق سدرة کینونتک ثمّ اشتعل یا الهی فی قلوبهم سراج محبّتک و مشکوة عنایتک و مصباح ولایتک لتحرق اکبادهم شوقاً للقآئک و حبّاً لوصالک و طلباً لزیارة جمالک اذ هذا شأن لم یکن فی الملک شأن اعظم من ذلک و لتحرّکهم ارياح القدس عن شمال الحدّیّة الی یمین الاحدیّة لیقدرن علی الصّعود الی رفرف العمآء خلف سرادق المجد فی ملکوت السّنا و جبروت البقآء فی حدیقة الکبری عند قمیص العُلی فی هیکل الاعلی ثمّ استقرّهم یا الهی علی مقام الّذی خلقت لهم بهم بانفسهم ثمّ البسهم من خلع هدایتک و قمیص الّذی نسجته من ایادی قدرتک و انامل عزّتک ثمّ اثبت یا الهی علی الواح قلوبهم من قلم الامضآء ممّا ینبغی لاهل القضآء و انّک فعّال لما تشآء و انّک انت علی کلّ شیئ قدیر [1] ۱۵۲

[یادداشت]

۱ ارقام ۲ و ۵ و ۱ بر طبق حساب ابجد بترتیب معادل عددی حروف "ب" و "ه" و "الف" است که مجموع آنها کلمه "بها" را تشکیل میدهد. ↩

این سند از کتابخانهٔ مراجع بهائی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجّه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۱۵ مه ۲۰۲۳، ساعت ۵:۰۰ بعد از ظهر